

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **O. P.**, zastoupen JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. OAM-49/ZA-ZA12-LE26-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 5. 8. 2020, č. j. 54 Az 2/2020 – 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Michalu Bernardovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Klokotská 103/13, Tábor, **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. OAM-49/ZA-ZA12-LE26-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení zahájené na základě žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 1. 2020, neboť tuto žádost shledal nepřipustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl. Zdůraznil, že žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z právní úpravy obsažené v zákoně o azylu vyplývá, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, bude věcně projednána pouze za situace, že cizinec uvedl (nebo vyšly najevo) nové azylově relevantní skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, přičemž tyto skutečnosti nemohl bez vlastního zavinění uvést dříve. V této souvislosti odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, především rozsudek ze dne 11. 6. 2009 č. j. 9 Azs 5/2009 – 6, usnesení ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 181/2018 – 45, a usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011 – 96.

[3] V posuzované věci žalovaný správně dovodil, že opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany neobsahuje žádné nové skutečnosti, ale toliko důvody, které již byly posouzeny v průběhu dřívějšího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud zdůraznil, že ostatně ani žaloba žádné nové skutečnosti neobsahuje a žalobce v ní toliko polemizuje s věcným posouzením důvodů pro udělení azylu. Věcné posouzení však žalovaná provedla již v řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a vzhledem k tomu, že žalobce v druhé žádosti žádné nové skutečnosti neuvedl, postupoval žalovaný správně, když řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž předně namítl, že mu soud řádně nedoručil předvolání k ústnímu jednání konanému dne 5. 8. 2020. Stěžovatel bydlí na adrese Š. č. ev. 38, předvolání však soud doručil na adresu Š. č. p. 38. Došlo tedy k záměně čísla evidenčního a čísla popisného. Předvolání s chybnou adresou bylo stěžovateli z neznámých důvodů doručeno do jeho schránky až den po konání jednání. Stěžovatel tedy o konání jednání nevěděl a nemohl se ho zúčastnit. Z tohoto důvodu podal omluvu a žádost o nařízení nového jednání.

[5] Dále se stěžovatel obsáhle vyjádřil k jím uváděným důvodům udělení mezinárodní ochrany, zejména k bezpečnostní situaci na Ukrajině. Zdůraznil, že situace na Ukrajině se neustále vyvíjí. Vzhledem k tomu, že minulou žádost podal již v březnu roku 2018, nelze tvrdit, že bezpečnostní a politická situace v jeho vlasti je stejná jako v době podání první žádosti.

[6] Stěžovatel v minulosti pobýval v obci Bezljudivka, která je součástí města Charkov v severovýchodní části Ukrajiny, tedy v těsné blízkosti oblasti, v níž od roku 2014 probíhá válečný konflikt. Pokud by se byl stěžovatel nucen vrátit na Ukrajinu, bylo by to právě do této oblasti, neboť jiné části své vlasti nezná. V roce 2015 měla být Charkovská oblast spolu s Doněckou a Luhanskou zařazena mezi oblasti s bezpečnostním rizikem. Takto se však nestalo a oblast je považována za bezpečnou, ačkoliv realita je odlišná.

[7] Stěžovatel se obává, že bude muset nastoupit vojenskou službu a účastnit se ozbrojeného konfliktu, v němž mu hrozí újma na zdraví či dokonce na životě. Vojenský konflikt na Ukrajině je v rozporu se stěžovatelovými názory a přesvědčením a on se do něj odmítá zapojit.

[8] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu stran nepřipustnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, v řízení o udělení mezinárodní ochrany postačí, když cizinec prokáže pronásledování svou věrohodnou výpovědí. Stěžovatel uvedl objektivní důvody, pro něž má obavy z návratu na Ukrajinu. Jeho povinností není zajišťovat konkrétní důkazy ohledně současné bezpečnostní situace v jeho vlasti. Touto otázkou se měl podrobně zabývat žalovaný, což neučinil, a zjištěný skutkový stav tak nemá oporu ve správním spisu. Ani krajský soud neuvedl v rozsudku žádné důvody, pro něž se domnívá, že je návrat stěžovatele na Ukrajinu v současné době bezpečný.

[9] Stěžovatel dále uvádí, že v České republice má svoji rodinu (manželku a děti), která pobývá na zdejšího území na základě povolení k trvalému pobytu. Pokud stěžovatel mezinárodní ochranu nezíská, bude muset opustit svoji rodinu a vrátit se na Ukrajinu, kde nemá žádné příbuzné.

[10] Závěrem stěžovatel dodává, že v průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany měl záznam v trestním rejstříku. V nyní posuzované věci žalovaný účelově vydal napadené rozhodnutí jeden den před vydáním usnesení o tom, že se stěžovatel ve zkušební době osvědčil. Přitom vydáním tohoto osvědčení odpadl jeden z důvodů, který bránil udělení mezinárodní ochrany.

[11] Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že v průběhu správního řízení náležitě zjistil skutečný stav věci a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel uvedl v opakované žádosti totožné důvody pro udělení mezinárodní ochrany jako v průběhu předcházejícího řízení a nesdělil, že by došlo k jakékoliv změně poměrů. Dle mínění žalovaného nadto stále trvají důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[13] Žalovaný dále poukázal na specifičnost institutu mezinárodní ochrany, který nelze zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR a obcházet tímto způsobem úpravu obsaženou v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.

[14] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neuvedl žádnou novou relevantní skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, je žalovaný přesvědčen, že si počínal správně, když řízení zastavil. Z uvedených důvodů navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní

zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil. Jak ovšem vyplývá i ze shora citovaného usnesení, je sice v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, pokud tak ovšem neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[17] V nyní posuzované věci stěžovatel mimo jiné namítal vady doručování v řízení před krajským soudem. Konkrétně uvedl, že mu soud řádně nedoručil předvolání k ústnímu jednání. Pokud by bylo tvrzení stěžovatele pravdivé, jednalo by se o tak závažné pochybení, že by Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit. Vzhledem k tomu, že oprávněnost této stěžovatelovy námitky nelze *a priori* vyloučit, je jeho kasační stížnost přijatelná.

[18] Kasační stížnost **není** důvodná.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanými vadami doručování. V této souvislosti ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel jako svoji adresu v průběhu řízení před krajským soudem uváděl „Š. ev. č. 38“ (viz adresa odesílatele na poštovní obálce k žalobě), popřípadě adresu „Š. 38E“ (viz plná moc udělená zmocněnci – založená na č. l. 13 soudního spisu). Písemnosti adresované stěžovateli pak krajský soud zasílal na adresu „Š. 38“, tj. aniž by identifikoval, zda se jedná o číslo popisné či číslo evidenční. Na tuto adresu soud doručoval i předvolání k ústnímu jednání konanému dne 5. 8. 2020. Z doručení k předvolání vyplývá, že stěžovatel nebyl v místě zastížen a písemnost byla vložena do jím užívané schránky dne 16. 7. 2020, kdy byla také ve smyslu § 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, doručena.

[20] Uvádí-li stěžovatel, že došlo k chybě při doručování a krajský soud předvolání doručil na adresu „Š. č. p. 38“, přičemž do své schránky předvolání z neznámého důvodu obdržel až den po konání ústního jednání, jedná se o ničím nepodložené tvrzení, které nenachází oporu v soudním spise. Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud doručoval všechny písemnosti adresované stěžovateli tímto způsobem, tj. prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb na adresu „Š. 38“. Ze spisu je přitom nepochybné, že stěžovateli se tímto způsobem dařilo bez obtíží doručovat. Ačkoliv nebyl stěžovatel při doručování žádné z písemností na místě osobně zastížen, jednotlivé písemnosti mu byly zpravidla doručeny vhozením do poštovní schránky ve smyslu § 50 odst. 1 občanského soudního řádu. Ze soudního spisu vyplývá, že takto doručované písemnosti se dostaly do dispozice stěžovatele, neboť na některé z nich stěžovatel reagoval - viz podání žalobce založené na č. l. 35, v němž mimo jiné vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Na adresu „Š. 38“ soud stěžovateli ostatně zaslal i samotný napadený rozsudek, který si na

základě výzvy vložené do jeho domovní schránky dne 26. 8. 2020 ještě téhož dne vyzvedl. V neposlední řadě zcela totožným způsobem jako krajský soud (na adresu „Š. 38“, bez uvedení, zda se jedná o číslo popisné či evidenční) stěžovateli písemnosti zasílal i Nejvyšší správní soud v nynějším řízení, a to aniž by se setkal s jakýmikoliv nesnázemi při doručování. Soud tímto způsobem stěžovateli doručil kupříkladu poučení o složení soudního senátu včetně formuláře k doložení osobních, majetkových a výdělkových poměrů, na což stěžovatel reagoval podáním ze dne 20. 9. 2020.

[21] Z uvedených skutečností tedy nevyplývá, že by krajský soud stěžovateli v průběhu soudního řízení doručoval chybně a že by se předvolání k ústnímu jednání nedostalo včas do jeho dispozice. Namítá-li stěžovatel, že předvolání obdržel až den po konání jednání, v návaznosti na což zaslal soudu omluvu, nenachází ani toto tvrzení oporu v soudním spise. Ústní jednání ve věci se konalo dne 5. 8. 2020; po tomto datu soud neobdržel žádnou omluvu stěžovatele. Ve spise je založeno pouze podání doručené soudu dne 31. 7. 2020 z e-mailové adresy X, tj. adresy A. V., který v počátku řízení vystupoval jako zmocněnec stěžovatele, a to do okamžiku, kdy krajský soud usnesením ze dne 3. 6. 2020, č. j. 54 Az 2/2020 – 23, rozhodl, že zastoupení stěžovatele obecným zmocněncem A. V. nepřipouští. E-mailová zpráva obsahovala přílohu, v jejímž textu se odesílatel omlouval z jednání nařízeného na den 29. 7. 2020 s tím, že předvolání obdržel do schránky až po jednání, tj. dne 30. 7. 2020. Současně požádal o nařízení nového jednání. Jako odesílatel je uveden stěžovatel (bez podpisu), za zpracovatele A. V. Písemnost je identifikována sp. zn. 51 A 3/2020.

[22] Krajský soud tuto omluvu nepřehlédl a k jejímu obsahu se v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil. Omluvu však neshledal relevantní. Uvedl, že podání došlo e-mailem bez ověřeného podpisu. Údaje v něm uvedené jsou zmatené, neboť zpráva obsahuje jméno stěžovatele, ale podání bylo zasláno ke sp. zn. 51 A 3/2020, pod níž je evidována věc týkající se odlišného žalobce. Ve zprávě je nadto uvedeno, že odesílatel se nemohl dostavit na jednání konané dne 29. 7. 2020, přičemž ve věci stěžovatele soud jednání nařídil až na den 5. 8. 2020. Z tohoto důvodu soud neshledal překážku pro konání ústního jednání v plánovaném termínu i bez přítomnosti stěžovatele.

[23] Nejvyšší správní soud se s hodnocením tohoto podání ze dne 31. 7. 2020 ztotožňuje a doplňuje, že pokud by stěžovatel skutečně předvolání obdržel dne 30. 7. 2020 (a nikoliv dne 16. 7. 2020, jak vyplývá ze soudního spisu), stále mu nic nebránilo v tom, aby se ústního jednání zúčastnil, neboť jej soud nařídil až na 5. 8. 2020. Vzhledem k tomu, že omluva neobsahovala správné datum ústního jednání, ani správnou spisovou značku, přičemž ji soudu zaslala třetí osoba (bývalý zmocněnec žalobce, který však vystupuje dle tvrzení krajského soudu v soudních řízeních v pozici zmocněnce opakovaně – viz usnesení krajského soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 54 Az 2/2020 – 23), není vůbec zřejmé, zda je tato omluva přičitatelná stěžovateli, popřípadě jaký byl její smysl. Informace uvedené v omluvě ostatně nekorespondují ani s tvrzeními obsaženými v kasační stížnosti, v níž stěžovatel uvedl, že předvolání k jednání mu bylo doručeno den po jednání, tj. 6. 8. 2020.

[24] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že ze soudního spisu nevyplývají žádné obtíže při doručování písemností stěžovateli v průběhu řízení před krajským soudem, a to ani doručení předvolání k ústnímu jednání. Námitka stěžovatele, že mu bylo předvolání

doručeno chybně, zůstala pouze v rovině tvrzení, na jehož podporu nepředložil žádné důkazy. Za těchto okolností jí soud nemůže přisvědčit a považuje ji za nedůvodnou.

[25] Pokud se jedná o zbylé kasační námitky, tyto do značné míry kopírují námitky žalobní, s nimiž se krajský soud náležitě vypořádal a Nejvyšší správní soud se s jeho právním hodnocením plně ztotožňuje.

[26] Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

[27] Problematikou posuzování opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v minulosti v rámci své rozhodovací činnosti již podrobně zabýval (viz především usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012 č. j. 3 Azs 6/2011 – 96). V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dovodil, že „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V usnesení ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 181/2018 – 45, poté Nejvyšší správní soud shrnul, že za zákona o azylu lze dovodit „nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, 2) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“

[28] V nyní posuzované věci stěžovatel v opakované žádosti (žádosti ze dne 17. 1. 2020) žádné nové skutečnosti neuvedl a setrval pouze na důvodech tvrzených v průběhu předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. To je ostatně zjevné i z kasační stížnosti, v níž se stěžovatel ohrazuje především proti způsobu, jakým žalovaným jím tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany (především obava z válečného konfliktu na Ukrajině) v minulosti posoudil. Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší, aby se k těmto otázkám v nynější věci vyjadřoval, neboť nejsou předmětem právě probíhajícího řízení. Žalovaný stěžovateli mezinárodní ochranu na základě jeho první žádosti nepřiznal (rozhodnutí ze dne 27. 9. 2018, č. j. OAM-285/ZA- ZA11-LE26-2018), přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 18. 3. 2019, č. j. 54 Az 3/2018 – 51, zamítl. Kasační stížnost stěžovatele pak Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 12. 2019, č. j. 8 Azs 143/2019 – 64, pro nepřijatelnost odmítl. Soudy ve správním soudnictví tedy potvrdily správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného o první žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany.

[29] V nyní rozhodované věci pak bylo předmětem přezkumu pouze posouzení podmínek pro zastavení řízení o opakované žádosti pro nepřípustnost [§ 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) téhož zákona]. Tyto podmínky přitom byly, jak řádně osvětlil krajský soud v napadeném rozsudku, bezesbýt splněny. Stěžovatel žádné nové skutečnosti neuvedl a žádné takové skutečnosti ani nevyšly v průběhu řízení najevo. Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, je zcela nepřipadný. Jakkoliv je pravdou, že žadatel o mezinárodní ochranu není povinen prokazovat své pronásledování či hrozbu vážné újmy jiným způsobem než svou věrohodnou výpověď, v nyní posuzované věci stěžovatel neunesl ani břemeno tvrzení, neboť v řízení o opakované žádosti žádné nové skutečnosti neuvedl. Povšechné tvrzení stěžovatele o změně bezpečnostní situace na Ukrajině je přitom v této souvislosti zcela nedostačující. Pokud se jedná o žalobcem předkládané usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 7. 2020, č. j. 20 Mgr. Bc. T. D. v. r.*asistentka soudce zpravodaje* 2/2013 – 1333, jímž bylo rozhodnuto, že se stěžovatel ve zkušební době podmíněného odsouzení osvědčil, Nejvyšší správní soud se jeho obsahem podrobněji nezabýval. Již z data vydání rozhodnutí je totiž zjevné, že pro posuzovanou věc není relevantní, neboť napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno o několik měsíců dříve, a to 11. 3. 2020. Nejedná se tedy o skutečnost, kterou by mohl žalovaný v řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zohlednit.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2020, č. j. 1 Azs 324/2020 - 39, ustanoven zástupcem JUDr. Michal Bernard, Ph.D., advokát se sídlem Klokotská 103/13, Tábor. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), částkou 6.200 Kč za dva úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, podání kasační stížnosti) a dále částkou 600 Kč, která představuje paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu ve výši 6.800 Kč. Tato částka je konečná, neboť ustanovený zástupce nedoložil, že by byl plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu